

Joan F. Mira

CONTRAPUNT

Ancianitat espanyola

Això era que cinc-cents jubilats espanyols, pacífics pensionistes, respectables ancians, havien passat quinze dies de vacances a Lloret de Mar, més o menys a càrrec d'una cosa oficial que es diu Instituto Nacional de Servicios Sociales. Devien estar contents els iaïos, se suposa, després de les tranquil·les vacances primaverals, de prendre el solet i passejar per la platja. En això va arribar l'últim dia, la festa de comiat i va passar allò que va passar, i que segurament vostès ja deuen haver llegit en algun diari. A l'hora de les postres, els jubilats van recordar que eren espanyols, i que ho eren de l'única manera possible. I van actuar en conseqüència. Amb un patriotisme exemplar, actiu i contundent. L'ancianitat espanyola en peu de guerra, mort als traïdors, *Una Grande i Libre*, i una mica de *zapateao*.

Resulta ser que entre els cinc-cents jubilats espanyols hi havia també perduts, pobres, un grupet de iaïos bascos, que en acabar el sopar, per acompanyar el pastís i el xampany, van voler fer la seua aportació a la festa, alegria alegria, i, tal com solen fer els bascos, van improvisar un cor i es van posar a cantar. En basc, ¡ai Déu! ¿Què és això, què fan aquests?, degué pensar l'ancianitat espanyola. ¿Com s'atreveixen a cantar en basc ací, a Espanya (Lloret de Espanya), davant dels espanyols? Ràpides consideracions patriòtiques degueren circular per la ment dels ancians, perquè la reacció va ser fulminant: a penes els iaïos bascos es van posar a cantar, els iaïos espanyols "abuchearon e increparon" els innocents cantaires, "calificáP

ndolos de terroristas". No m'ho invente jo, ho porta la premsa oficial de Madrid, tal qual. Els ancians espanyols ho tenen clar: aquests són bascos, tenen l'ofensiva gosadia de cantar en basc, ergo la conclusió és evident. Son coses de la doctrina nacional que porta cada dia, subliminalment, o superliminalment, l'escola-ràdio-premsa-etcètera. Als iaïos, aquestes idees i reaccions, no els les inspira l'Esperit Sant, ni el dimoni Lucifer.

Bé, però era el cas també que el sopar aquell dels iaïos el presidia, vés a saber per què, el president de la Generalitat de Catalunya, i el bon home, vist el caire de la festa, s'aixeca i engega el seu discurs a l'ancianitat esvalotada. Trista cosa, un president de Catalunya havent de calmar les fúries patriòtiques del jubilats espanyols, haver de demanar-los que el deixen parlar, si us plau: "¡Soy el Presidente de Catalunya!". I haver d'explicar-los tot això que diu la Constitució, que a Espanya es parlen diverses llengües i tal, que al País Basc es parla basc, i a Catalunya català. Inútil. Tal afirmació "fue contestada por algunos de los presentes que la calificaron de agresión a Espanya". Tal com sona: el fet que a Catalunya es parle català, és una agressió a Espanya. Doctrina dels ancians, present i viva. El pobre Pujol que es defensa i diu que ell i la seua dona, quan parlen en privat, quan han de dir-se coses íntimes, ho fan en català. Penós. I afegeix que haurien d'agrair als iaïos bascos que els hagueren

cantat les seues cançons... "a lo que la mayoría replicó con prolongados noes". Més intents de Pujol per explicar que a Espanya hi ha una rica diversi-

tat cultural i lingüística, més protestes dels ancians. Pujol que explica que això no és culpa seua, que ja fa mil anys que passa, i els iaïos que no baixen de la burra i no paren de cridar.

El remat del fi de festa va ser encara més gloriós: Pujol, en un acte de valor suprem, avisa que, com que entre els presents hi ha un grupet de lleidatans, els vol dirigir una salutació en català. ¿Què hem sentit?, degué pensar l'ancianitat espanyola, ¿que ara vol fins i tot parlar en català davant de tots? Intolerable. L'intolerable intent de Pujol —intent de parlar en català, a Catalunya, a un grup de catalans— "motivó el abandono del salón del hotel en que se celebraba el acto de un importante grupo de personas (uns trescents, la major part andalusos, gent simpàtica i oberta, com és ben sabut), que empezó a bailar sevillanas en el exterior pisoteando los regalos que les había hecho la organización".

I bé, així és com estan i com van les coses. Si algú vol pensar que es tracta d'una petita anècdota sense substància, ja pot pensar-ho. Però no és una anècdota, i de substància en té molta. L'espanyolisme de veritat, l'antic, el de sempre, és una cosa inalterable per la seua pròpia definició: Espanya és una nació, i una nació vol dir una nació. Una, i una sola. Una de tot en tot. I aquesta única nació una, és únicament dels espanyols únics i autèntics. Ni Constitució, ni lleis, no varietat, ni llengües ni cultures, ni Catalunya ni Pujols ni mandangues: una, única i unívoca. Tota la resta és terrorisme, és traïció, és no i no i no. L'ancianitat ha tingut tota una vida (més la vida dels seus pares, avis i rebesavis) per mamar-